

El triomf d’en Yahia

En Yahia i el seu germà bessó tenien la mateixa edat, tretze anys, però les seves vides a l’escola eren molt diferents. Mentre el seu germà formava part d’un equip de futbol i tenia molts amics, en Yahia sempre jugava sol. Quan es va anunciar el gran torneig de l’escola, en Yahia va voler unir-se a un equip, però ningú el volia. Fins i tot el seu propi germà pensava que no era prou bo i no el va voler al seu equip.

Aquella situació el va fer sentir molt dolgut i enfadat, però en lloc de rendir-se, en Yahia va prendre una decisió: es convertiria en un jugador millor. Cada dia, després de l’escola, es quedava al camp entrenant. Practicava els seus xuts, millorava el seu control de la pilota i corria per guanyar velocitat. Al principi, el seu germà i els altres nens se’n reien d’ell. Però amb el temps, en Yahia va començar a millorar, i el seu germà va deixar de riure. Ara, el començava a veure com un rival.

Quan s’acostava el torneig, un dels equips es va quedar sense un jugador i van necessitar algú que el substituís. Desesperats, van oferir el lloc a en Yahia. Ell sabia que era la seva oportunitat i la va acceptar amb determinació. Al principi, els seus companys no

confiaven gaire en ell, però quan el torneig va començar, en Yahia va demostrar tot el que havia après. Jugava amb intel·ligència, corria de pressa i feia bones passades. El seu equip va anar avançant fins a la final, on, casualment, es van enfrontar a l'equip del seu germà.

El partit va ser molt disputat. En Yahia va jugar amb tot el cor, i en l'últim minut, va tenir l'oportunitat de marcar el gol decisiu. Va mirar el seu germà, que el mirava amb sorpresa, i amb un xut precís, va enviar la pilota al fons de la xarxa. El seu equip va guanyar el torneig!

Després del partit, el seu germà es va acostar a ell. —No pensava que poguessis fer-ho… però ho has aconseguit. Has jugat molt bé.

En Yahia va somriure. Sabia que no només havia guanyat el torneig, sinó també el respecte del seu germà i dels altres. Aquell dia va aprendre que el talent no ho és tot: la dedicació, la persistència i la confiança en un mateix poden obrir qualsevol porta.